

Een Moederhart.

droevig lot zooveel gemakkelijker te dragen viel.

Verscheidene jaren achter elkander ging het zoo.

Stephen kwam iederen zomer vier weken thuis. Zijn moeder telde de dagen van zijn vertrek tot zijn terugkomst en als hij er was doorstond zij duizend kwellingen uit angst te moeten merken, dat hij naar het einde van de vacantie verlangde. Hij bracht nu altijd wat werk mee, hij leerde matten en mandjes vlechten, en dat hield hem wel bezig, maar het was toch maar al te duidelijk, hoe tevreden en zachtzinnig Stephen ook thuis was, er kwam telkens een glans van geluk op zijn gezicht, als hij van zijn vrienden en lotgenooten in Grave sprak.

Toen hij voor de laatste maal weg zou gaan zei Mijntje:

„Als je nu terugkomt, Steffie, ga je niet meer weg”.

Zij keek hem strak aan om zijn gedachten op zijn gelaat te kunnen lezen en zij zag hoe hij krampachtig probeerde zijn gezicht in bedwang te houden, maar het gelukte hem niet, hij schrok zichtbaar.

Toen hij zich hersteld had, zei hij zoo opgeruimd mogelijk:

„Ja moeder, dan kom ik bij jou. Er zijn er anders ook wel, die voor goed daar blijven, dat mag je als je met werken de kost verdient”.

Daar was het gevreesde, het ontzettende, dat zij altijd boven haar hoofd had voelen hangen. Voor goed zou hij weggaan! Zij had het altijd wel gevreesd, maar het zoo zeker te zien aankomen, was toch nog veel erger dan het vage voorgevoel geweest was.

„Maar dat zou jij toch niet willen altijd van moeder wegblijven, wel?”

„Nee, moeder, ik kom bij jou,” zei de arme jongen heldhaftig en trachtte blij te kijken, maar Mijntje zag het, hij beefde van inspanning om zich niet te verraden. Het was een reuzenoffer, dat hij bracht. Daarginds voelde hij zich gelukkig, daar leed hij niet onder zijn gemis en bij haar was hij een uitgestootene, een die anders was als alle anderen, een ongelukkige, een minderwaardige, een arme blinde!

En zij wist het, zoodra hij weg was zou er een reuzenstrijd voor haar beginnen. Zij zou 't over zich moeten verkrijgen hem daar te laten. Haar heele leven zou veranderen, versombereren, want zijn terugkomst voor goed zou niet meer als een ster van blijde hoop voor haar uitschijnen. Hij zou misschien nog wel eens komen, maar zijn thuis zou niet meer bij haar zijn en hij zou hoe langer hoe meer van haar vervreemden.

O, dat arme gefolterde moederhart! Moest het zich dan heelemaal opofferen, niets voor zichzelf wenschen, niets voor zichzelf nemen, moest het vrijwillig geheel afstand doen?

Voordat de strijd nog volstreden was wist zij, dat zij overwinnen zou, dat zij haar jongen zelf voor zou stellen te blijven, waar hij zich gelukkig voelde, maar zij leed oneindig. Menigmaal dacht zij iederen dag „als ik niets zeg, komt hij thuis” en dan verbeelde zij zich een poosje gerust en tevreden te zijn. Maar spoedig verwierp zij die gedachte weer. Het denkbeeld hem treurig te zien was haar ondragelijk. Dan liever hem weten in de verte met het blijde lachje op zijn lief gelaat.

En zoo worstelde de arme moeder door den winter heen en de tijd, dat zij een besluit moest nemen, kwam al nader.

Het werd haar bespaard.

Vroeg in 't voorjaar werd Stephen ziek. Hij was nooit sterk geweest en nu sloopten de hevige koortsen, waar hij door aangetast werd, zijn krachten in weinige dagen. De berichten van den directeur werden verontrustend en Mijntje had juist besloten naar haar jongen te gaan kijken, toen een telegram de ouders riep zoo spoedig mogelijk te komen.

Dat was een vreeselijke reis!

Aart en Mijntje kwamen juist nog bijtijds om hun jongen te zien sterven.

Hij werd in Grave te ruste gelegd.

O, had de door smart gebroken moeder hem nu maar mee kunnen nemen om hem in Laren te laten begraven, maar daar was geen denken aan, arme menschen, als zij waren!

Zij moest hem achterlaten en toen zij dien droeven avond weer in haar stille huisje zat, voelde zij het met verterend schrijven: het verlangen naar haar jongen, dat de hoofd-